



Για να είμαι απολύτως ειλικρινής τον Πέτρο Τατσόπουλο, δεν τον γνώριζα. Η πρώτη εικόνα για αυτόν, ήρθε μέσα από τα έγκατα του τέρατος του διαδικτύου, από εκείνη τη δήλωση του, περί μισής Αθήνας. Αναμενόμενο ήταν ό,τι το φτηνό, το πολωτικό κλίμα που κυριαρχεί, θα έσπευδε να την εκμεταλλευτεί.

Συνέχιζα να μην τον γνωρίζω και αναρωτιόμουν αν ήταν άλλη μια περίπτωση ενός ρηχού φαφλατά ή ένα ακόμα θύμα του Μινώταυρου της δημοσιογραφίας της κλειδαρότρυπας.

Εως ότου η μητέρα μου, βασικός χορηγός βιβλίων, μου άφησε το, από το 2006 και, θεωρούμενο από τις καλύτερες του δουλειές του: “Η καλοσύνη των ξένων”.

Αν δεν είχε συμβεί εκείνος ο θόρυβος με τη συγκεκριμένη δήλωση, ομολογώ ότι θα είχα μικρότερη προεμούρα για την “καλοσύνη”. Ένας σημαντικός λόγος που το διάβασα άμεσα, παραμερίζοντας μάλιστα μια άλλη ανάγνωση, ήταν η επιθυμία μου, να φθάσω σε ένα συμπέρασμα, για την ταυτότητα του συγγραφέα.

Όχι δηλαδή τώρα που το διάβασα, δήθεν κατέχω τα του χαρακτήρα του, αλλά τέλος πάντων έχω μια εικόνα, κυρίως διότι, η αφήγηση του Τατσόπουλου στο συγκεκριμένο πόνημα έχει να κάνει την ίδια του τη ζωή.

Ασυνήθιστη κατάσταση παιδιού, ο συγγραφέας. Ανήκε στις περιπτώσεις των υιοθετημένων παιδιών και έφτασε σε αυτό το συμπέρασμα, με ακόμα πιο ασυνήθιστο τρόπο. Ερευνώντας το θέμα μόνος, στα τελειώματα της εφηβείας του.

Εκτοτε, έπρεπε επίσης μόνος να διαχειριστεί το εύρημά του, που όπως εύλογα αντιλαμβανόμαστε όλοι μας, έδωσε ένα ισχυρό πλήγμα στις ισορροπίες του. Όσοι βιάστηκαν να υποθέσουν ότι είναι μια δακρύβρεκτη ιστορία που ξεκινά τη δεκαετία του '60 και τελειώνει λίγο μετά τη μεταπολίτευση, κάνουν λάθος.

Ο Τατσόπουλος με λόγο κατανοητό, σχεδόν λαϊκό, χωρίς όμως να παραλείπει να δίνει διαπιστευτήρια των ταξιδιών της γνώσης του, συχνά με εύμορφα λεκτικά σχήματα, ακολουθεί ένα δρομολόγιο διάσπικτο από χιούμορ, αυτοσαρκασμό, ενίοτε και κυνισμό, χωρίς να ξεχνάει και τα δράματα που ενυπάρχουν σε κάθε βίο.

Περιγράφει αναλυτικά όλη την τροχιά, από τα μισοσβησμένα από την μνήμη, πολύ, παιδικά χρόνια, την απορία γιατί δεν υπήρχαν φωτογραφίες του πριν τα οκτώ του χρόνια, την έρευνα του για το τι και πως έχει συμβεί, για τη στιγμή της αλήθειας και ασφαλώς για ότι ακολούθησε.

Ξετυλίζει έτσι σιγά - σιγά, με τρόπο ενδιαφέροντα ενίοτε και γοητευτικό, το κουβάρι της ζωής του. Αν το ζητούμενο είναι, αν γράφει καλά, η απάντηση είναι καταφατική. Ναι λοιπόν γράφει όμορφα. Αν η ερώτηση έχει να κάνει με το πόσο ξεχωριστά είναι αυτά που έχει να μας διηγηθεί, ώστε να αξίζουν το ενδιαφέρον μας, η απάντηση είναι επίσης καταφατική. Ναι, δεν αναλίσκxεται σε ένα συνηθισμένο, καθημερινό σενάριο.

Επιπλέον, η αφήγηση γίνεται ακόμα πιο σημαντική τόσο για τους συνομηλικούς του, ακριβώς επειδή έζησαν στο ίδιο χρονικό πλαίσιο και αντιμετώπισαν, περίπου, τις ίδιες συνθήκες, προβλήματα, δυσκολίες, όσο και, ακόμα περισσότερο βέβαια, για τα υιοθετημένα παιδιά, προς τα οποία συχνά απευθύνεται, κομίζοντας τις δικές του εμπειρίες. Τέλος, δεν κρύβει την ευαισθησία του για τα παιδιά των ιδρυμάτων, αναλύοντας και επεξεργαζόμενος το θέμα από τις παιδοπόλεις της Φρειδερίκης και την εξαγωγή των βρεφών έναντι αμοιβών στις Η.Π.Α. έως τις μέρες μας και τον τρόπο που αφορμειώνονται, ενσωματώνονται αυτά τα παιδιά στην κοινωνία.

Ένα εξίσου ενδιαφέρον θέμα της αυτοβιογραφικής του περιγραφής, είναι η ιδίους μέσοις ταξινομησή του σε έναν συγγραφικό, καλλιτεχνικό, κύκλο. Από την πρώιμη γνωριμία με τον Σαμαράκη έως και την επαγγελματική του ένταξη του σε έναν ευρύτερο πνευματικό χώρο,

όλα δείχνουν ότι πορεύτηκε, δημιούργησε και δημιουργήθηκε μόνος, χωρίς οποιαδήποτε γονική ή άλλη συμβολή ή βοήθεια.

Αποκυρήσσει το επαναστατικό παρελθόν του: *« ο φεγγάρι που δούλευα στην Sportex παριστάοντας τον κομμουνιστή»*,  
όπως και κάποιες προσωπικότητες των γράμμάτων:  
*«...μεγαλύτερη ζημιά πιο διαβρωτική, πιο ύπουλη, προκαλεί ο Γιανναράς με το ακαδημαϊκό του λούστρο, παρά ο παππά Τα Τσάκαλος με τις χοντράδες του.»* *«αισθάνομαι απέναντί του ανάλογη λύπη με εκείνην που αισθάνομαι και απέναντι στο Ζουράρι, απέναντι σε όσους σπαταλούν τα χαρίσματα και τις δεξιότητές τους.»*

Δεν κρύβει το περιστασιακό του πάθω για το το τζόγο: *«έδωσα και εγώ το μάταιο αγώνα μου κόντρα στα μαθηματικά. η γέννηση του γιού μου με επανέφερε στα συγκαλά μου»*, περιγραφεί και οριοθετεί τις σχέσεις του με την εκκλησία:  
*«...εγώ είχα σχέσεις από παιδί με την εκκλησία και δεν αναπολούσα κανένα χαμένο παράδεισο»*.

Εννοείται ότι σε όλο αυτό ο χειμαρώδη, προσωπικό, αυτοβιογραφικό λόγο υπάρχουν συνεχείς αναφορές της επικαιρότητας, γεγονότα που τον σημάδεψαν και τα οποία σχολιάζει.